

[Alice Faber]

første behandling, havde ventet, til en samlet vurdering havde fundet sted.

Det, socialministeren vil nu, er en hurtig indgriben for at effektivisere og nedbringe sagstiderne. Problemet kan løses på mere end én måde. Ministeren har her valgt at beskære klageadgangen og hermed undergrave retssystemet for at spare arbejdskraften. Borgerne havde været bedre tjent med, at man øgede arbejdskraften for at lette sagspresset i den sociale ankestyrelse og i amsankenævnene. I stedet tror man nu fra regeringens side, at stop for borgernes mulighed for at anke amsankenævnets afgørelse, bortset fra revaliderings- og pensionsnævnene, vil give det ønskede resultat, nemlig effektivisering og kortere sagsbehandlingstider.

Her kunne man igen pege på en anden løsning: måske ville bedre forberedte ankesager nedbringe eller afkorte tiden væsentligt. Det kunne man f.eks. opnå ved at lade folk fra amsankenævnene komme ud i socialforvaltningerne på passende tidspunkter, f.eks. efter annoncering i dagblade og i lokalaviser. Denne kontakt imellem borgerne og systemet ville måske på dette tidlige stadium kunne afklare nogle ting på stedet samt gøre sagsarbejdet i amsankenævnene og den sociale ankestyrelse lettere.

På grund af den hermed givne mulighed for bedre forberedelse af sagerne ville borgerne heller ikke skulle bede en kommunal sagsbehandler om hjælp til at anke. Det ville være en fordel. Så ville borgerens tiltro til sagsbehandleres helhjertede hjælp til ham eller hende ikke mere være nødvendig. Desuden ville man også hjælpe sagsbehandleren ud af en knibe, som denne ofte er i i forhold til f.eks. den socialudvalgsformand, der trækker grove paralleller mellem sagsbehandlerens arbejde og antallet af klagesager fra pågældende sagsbehandlers klientel eller klienter.

Den gennemgående ændring i samtlige omtalte paragraffer ligger for borgerne i at gøre amsankenævnets afgørelse endelig og inappellabel, hvilket som nævnt undergraver borgernes retssikkerhed. Men samtidig skal dette ses i effektivitetens og sparsommelighedens tegn.

Jeg vil slutte med at spørge, hvor besparelserne ligger, hvis den sociale ankestyrelse skønner, at sagen er af principiel betydning og derfor optager sagen til behandling, idet

jeg må gå ud fra, at en sådan afgørelse kun træffes ud fra nøje gennemgang af sagsakterne og ikke bare ud fra en overskrift. Her ligger altså ingen besparelse i tid.

Vi i SF er meget betænkelige ved den forringelse, borgerne udsættes for, idet de tilsyneladende ikke har samme mulighed for at få rejst en principiel sag. Eller har de?

Jeg startede med at sige, at man skulle have ventet med dette lovforslag, til det påtænkte udvalg havde lavet en samlet vurdering. På den anden side er det måske meget godt, at vi har haft det fremme til første behandling i dag, for hvis den tendens, vi i SF udleder af dette første lovforslag om ændring af lov om den sociale ankestyrelse, er rigtig og man alene begrænser borgernes rettigheder, så kan vi allerede nu meddele, at det ønsker vi ikke at være med til.

Askjær Jørgensen (FP):

Vi kan tiltræde, at man ændrer ankesystemet, så der kun bliver ankemulighed én gang i en instans, men jeg må sige, at dermed er enigheden med ministeren måske også sluppet op, for vi vil altså nå dette ved at nedlægge samtlige de amtslige ankeinstanser, således at man kun kan anke til den centrale ankestyrelse, og så vil vi koble alle de små sager fra. Vi vil kun have det således, at store sager og principielle sager kan ankes. Det var noget, der virkelig ville give nogle besparelser.

Når et flertal i folketinget har ment, at vi skal have sociallovgivning på så indviklet en måde, som vi har, så har det flertal også dermed taget ansvaret for, at der vil være manglende retssikkerhed, at der vil være en masse usikkerhed, og at der vil være store fortolknings- og forvaltningsproblemer.

Vi har aldrig lagt skjul på, at vi mener, at hele den sociale lovgivning er forkert opbygget, og at det vil give en masse uretfærdighed, en masse forskelsbehandling. Vi må pege på, at hvis man virkelig skal have saneret noget på dette område, skal man have en helt ny slags sociallovgivning i samfundet. Det er klart, at når man nedlægger alle de amtslige ankestyrelser og nøjes med at have én, så kan man påberåbe sig, at der mangler retssikkerhed, og at der kan være tale om forskelsbehandling. Men det skal man altså ikke bebrejde dem, der ikke vil opretholde,